

ד"ר לפידות מסיר את משקפיו ונועץ מבט חודר בפצינט שלו. "משהו לוחץ לך על הלב, מר נחום!" ר' נחום מחויר. לפני שבוע הוא הגיע אל הרופא וספר על מחושים בלבו. כעת מציץ הרופא בתוצאות הבדיקות, והוא בטוח בעצמו. "יש משהו שמכביד עליך מאד, מר נחום", חוזר ואומר ומשחק במשקפיו.

"כך...כך", פולט ר' נחום. "ובכן, אינני יודע מהו הדבר שמעיק על לבי, וגם אין זה ענייני. בכל אופן, עליך להסיר אותו מיד מחייך. אם הם יקרים לך?" "מי?" ר' נחום מבלבל. "החיים, כמו בן". ר' נחום יוצא מהמרפאה כשמתחשבותיו מפזרות עליו, כמו בכל העת האחרונה.

הרופא לא יודע עד כמה הוא צודק! לבו עוסק כל הזמן באותם אברכי כולל המסלאים בפז. האברכים היושבים באהלה של תורה, והוא, ר' נחום, עתיד לשלם להם מלגה חדשית, בעוד שבועים אם-ירצה-השם. אבל אין לו, אין מינו לשלם. התרומות שהזרמו בעבר ל'כולל' הדלדלו להפליא, וכלל אינו מספיקות היום. הוא מרחך להשיג את הסכום. הוא אינו רוצה לעכב את המלגה. הוא משתוקק, משתוקק כל כך להמשיך ולתמוך באברכים תלמידי החכמים. קולו של ד"ר לפידות רודף אחריו: "אינני יודע מהו הדבר שמעיק על לבי, אך עליך להסיר אותו מיד מחייך, אם הם יקרים לך".

רגע, האם אני צריך... לסגר את ה'כולל'? - הוא נבהל מעצם המחשבה - לסגר??? איך אעשה דבר כזה??? אין מנוס, נחום. חייך קודמים. אבל איך אפטר לסגר? ה'כולל! אברכים יקרים

לומדים בו תורת השם! איך אפטר לסגר אותי? ר' נחום מחליט לעלות אל מורו ורבו ולטל עצה ותושיה. כך מוצא ר' נחום את עצמו מול הפנים המאירות והזכות. פני מאור הדור, הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך, ושופר את לבו.

הגאון רבי שלמה זלמן מקשיב, פניו מתהררות, ור' נחום מתחיל לחוש בהקלה. הוא כבר לא לבד. "מה אעשה?" רועד קולו. "ובכן", נשמעת התשובה, "באמתחתי תרופת פלא העשויה להושיע אותך". תרופת פלא! ר' נחום זוקף את אזניו. "אני עומד לגלות לך סוד גדול. מי שישתמש בו, עשוי להרחיק ממנו את כל הלחצים הנפשיים שבחיים. קח אתה פנקס קטן בכיס. באשר תפנה, יפנה גם הוא---" ???

"תקרא לו בשם: פנקס ההודאות. בכל פעם שתרגיש כיצד סיע לך הקדוש ברוך הוא במשהו, עזר לך, שמח אותך, השגיח עליך - רשם זאת בפנקס". ר' נחום אינו מאמין למשמע אזניו. "לפני כל תפלה הוצא את פנקסך והתבונן בפתוב כמה רגעים, כדי שתזכר כמה טובות וחסדים עשה לך הבורא. כשתגיע ל'מודים', תכון על אותם חסדים קטנים וגדולים שעשה לך השם".

ומסים הגאון בחיור מאיר פנים. **"אם תעשה כך, מבטח לך כי תוך זמן קצר תזכה לראות ישועות גדולות ותצא מכל הלחצים".** יוצא ר' נחום מלפני הגאון ומנסה להשליט סדר במחשבותיו. תרופת פלא.. פנקס ישועות... רגליו מוליכות אותו אל החנות. הוא רוכש פנקס קטן

מפנקס הפלא

ישלח בנפרד

וכלי כתיבה, מטמין אותם בכיס וממשיך לביתו. האוטובוס עוצר בתחנה בדיוק ברגע שהוא מגיע. הנהג כבר סוגר את הדלת, אבל כשמתקרב ר' נחום, הוא פותח אותה לרוחה. ר' נחום נכנס פנימה, ופתאום... נעצר. יש לו מה לכתב בפנקס! מתישב בקצה הרקב, שולף את הפנקס ורושם באותיות רוועדות: האוטובוס מגיע אחת לעשרים דקות. הוא קדם אותי בתחנה בשניה שהגעתי אליה, והנהג פתח לי את הדלת. תודה לך, השם. שמש בהירה זורחת לו. הוא יורד מן הרקב הישר אל הבית ומשהו מתרונן בלבו.

נכנס אל הבית לקול צרחות התינוק.

"מה קרה? מה קרה?"

רעיתו נראית מתשטת. "המוצץ נעלם, איננו מצליחים למצא אותו." ר' נחום נושא עיניו אל השמים ומבקש ישועה במלים פשוטות: "התינוק בוכה. הוא סובל, וכל בני הבית בלחץ. אנא ה', עזר שנקמצא את המוצץ בק- --"

"מצאתי!" צועק אחד הילדים בגיל, "לא יודע איך לא שמנו לב מקדם! השקית הזו פשוט הסתירה את המוצץ."

התינוק נרגע בבת אחת ומתחיל לחייך, וכל הבית מחייך אתו.

ר' נחום, מעשה ותיק, שולף את הפנקס ומוסיף הערה: "תודה על המוצץ שנמצא, ובכלל, רבנו של עולם, אלפי תודות על התינוק המתוק שנתת לנו לפני חמשה חודשים. אלו פיננו מלא שירה כים, אין אנחנו מספיקים להודות על התינוק ועל ארבעת אחיו הבריאים והשלמים."

בערב הוא פוגש את ידידו המו"ל. הרבה זמן שר' נחום מחפש אחר הידיד, וזכה לדבר אתו בקשר לספר שהוא מקוה להוציא. הידיד מקשיב ומבטיח להיות בקשר. ר' נחום יודע שברגעים אלו חלום הספר מתחיל להתממש.

ושוב נשלף הפנקס, ור' נחום תוהה. האם חסדים אופפים אותו בעקבות הפנקס, או שמא אלו העינים שנקפחו לו פתאום?

ואם כבר עינים, הוא לא חושב שכפון מספיק טוב בברכת פוקח עורים בבקר, להודות על העינים שנתנו לו השם. ומלביש גרומים וזוקף כפופים... אין לו, למשל, אף ברזל בגב. הוא זקוף. איזה נס.

בברכת 'מודים' ר' נחום אסיר תודה ובעל רשימה ארפה ארפה.

כה גם בימים המאירים הבאים... החיים כה מאירים לו פנים.

בכל יום משבח ר' נחום את בוראו ב'מודים' ומהלל אותו בפה מלא.

ובאחת הפעמים מצטרפת שורה לרשימת ההודאות: תודה על התרומה הפתאומית שהשגה ל'כולל'!

ושורות נוספות של הודאות על מחושים בלב שחלפו עברו...

את הסוד לא שומר ר' נחום לעצמו. הוא מספר אותו לבני משפחתו, לילדים, לשכנים וגם לכם, קוראי 'מרוה לצמא':

נסים על נסים על נסים מתחוללים בחיי מאז השקעתי שלשה שקלים בקניית הפנקס.

כל הלחצים והפחדים התפוגגו ואינם. אני רואה עין בעין ישועות. והכולל? הוא חי וקיים עד עצם היום הזה. ואת התודה על כך אני זוכר להביע כל יום ב'מודים'.

הסוד הוא אינו סוד, ופנקסים קטנים יש בכל חנות. פנקסי פלאים.